

na njegovo mesto u arhivi. Tom postupku stalne izmene bile su podvrgnute ne samo novine, nego i knjige, časopisi, brošure, plakati, leci, filmovi, magnetofonske trake, karikature, fotografije - sve vrste književnosti i dokumentacije koja bi na koji način mogla imati političkog ili ideološkog značaja. Prošlost se ažurirala iz dana u dan, skoro iz minuta u minut. Na taj način se za sva predviđanja Partije moglo dokumentima dokazati da su bila tačna; a nije se dopuštalo da ijedna vest, ijedna izražena misao u suprotnosti sa momentalnim potrebama ostane na ma koji način zapisana. Sveukupna istorija beše postala palimpsest sa koga se, upravo onoliko puta koliko je bilo potrebno grebao stari tekst i upisivao novi. Ni u kom slučaju ne bi bilo moguće posle takvog ispravljanja dokazati da je išta bilo falsifikovano. Najveći odsek Odeljenja dokumentacije, daleko veći od onoga u kome je radio Winston, sačinjavali su ljudi čija je dužnost jednostavno bila da pronalaze i skupljaju sve primerke knjiga, novina i ostalih dokumenata koji su bili neispravljeni te ih je stoga trebalo uništiti. Ovaj ili onaj broj Tajmsa koji je, zbog promena u politici ili pogrešnih predviđanja Velikog Brata, bio i po desetinu puta prerađivan, stajao je onako prerađen, ali sa originalnim datumom, u arhivi, i nije postojao nijedan drugi njegov primerak koji bi ga mogao uterati u laž. Knjige su isto tako bile povlačene i u nekoliko navrata prerađivane, a zatim se ponovo izdavale a da se ničim nije priznavalo da su učinjene ikakve izmene. Čak se ni u pisanim uputstvima koja je Winston primao i bez izuzetka uništavao čim bi bio gotov nije pominjalo niti nagoveštavalo da treba počinuti bilo kakav falsifikat; uvek se govorilo o greškama, omaškama, štamparskim greškama ili pogrešno navedenim podacima koje je u interesu tačnosti trebalo popraviti.

U stvari, mislio je on ispravljajući cifre Ministarstva obilja, tu i nije u pitanju falsifikat. Posredi je prosto unošenje jedne besmislice umesto druge. Najveći deo materijala s kojim se radilo nije imao nikakve veze sa stvarnošću, čak ni onakve veze kakva postoji u direktnoj laži. Statistički podaci su i u prvobitnom i u doteranom obliku bili čista fantazija. Vrlo često je trebalo izmisliti ih sam. Na primer, Ministarstvo obilja je bilo predvidelo da će se u četvrtom tromesečju 1983. proizvesti sto četrdeset i pet miliona pari cipela. Poslednja vest je glasila da je stvarno proizvedeno šezdeset i dva miliona. Winston međutim unese u redigovanu verziju cifru od pedeset i sedam miliona, da bi se kasnije mogla opravdati uobičajena tvrdnja da je norma premašena. No bilo kako bilo, cifra od šezdeset i dva miliona nije bila ništa bliža istini no cifra od pedeset i sedam, ili sto četrdeset i pet miliona. Vrlo je verovatno bilo da nije proizveden nijedan par. Još verovatnije da niko nije ni znao koliko je proizvedeno, a kamoli da mu je do toga stalo. Svako je znao samo to da su astronomske količine proizvedenih cipela za svako tromesečje postojale samo na papiru, a da je dobra polovina stanovništva Okeanije bosa. Tako je bilo i sa svim evidentiranim činjenicama, bile one male ili velike. Sve je bledele i prelazilo u svet senki u kome na kraju čovek nije mogao biti siguran ni što se tiče datuma u godini.

Winston baci pogled na drugu stranu hodnika. U boksu prekoputa marljivo je poslovaio neki Tilotson, čovek malog rasta, precizno izvučenih crta i jake brade od koje su mu obrijani obrazi izgledali crni. On je držao savijene novine na kolenu i nešto govorio u diktograf, ustima sasvim uz mikrofona kao da želi da mu reči ostanu tajna između njega i aparata. U jednom trenutku podiže pogled i sa naočara mu se odbi neprijateljski sjaj u Winstonovom pravcu.

Winston je Tilotsona jedva i poznavao i nije imao pojma kojim se poslom ovaj bavi. Službenici Odeljenja dokumentacije nisu rado govorili o svom poslu. U drugoj sali bez prozora, sa dva reda boksova i beskonačnim šuštanjem papira i zvukova glasova koji mrmolje u diktograf, bilo je tuce ljudi koje Winston čak ni po imenu nije znao, iako ih je svakog dana viđao kako